

Prædiken til 2 påskedag

Når vi møder et andet menneske, der får betydning for os går vi et stykke af vores livsvej sammen. Vi følges ad. Ingen ved, hvor længe. Men hvis det skal blive til mere end et overfladisk bekendtskab så må vi lade den anden vide hvem vi er. Ved at vi deler fortællingen om vores liv med hinanden. Taler sammen. Åbenhjertigt. Ærligt. Fortroligt. Vi må lade maskerne falde. Medvandrere har vi brug for.

Mennesker, der kender os som dem vi er. Som vi kan dele vores inderste med. Som kan lede os af nye veje når den vej vi fulgte endte blindt. Åbne vores øjne så vi ser at igennem alt, det der er svært, så findes der alligevel en vej. Vi måder to, der følges ad. I dag. To disciple, der er på vej imod Emmaus. En lille by 10 km fra Jerusalem. På vejen går de og taler med hinanden om alt hvad der er sket i de seneste dage i Jerusalem. De havde håbet at Jesus var den, der skulle give dem en ny og bedre fremtid. Men nu var han død. Deres håb var blevet til skuffelse. De er opgivende. Modløse. Og så er de forvirrede. De ved ikke hvad de skal tro for nu er der nogle af kvinderne, der har været ude ved hans grav. Og da var kommet tilbage og har fortalt dem, at de mødte en engel, der havde fortalt dem, at han lever. Kan en død blive levende? De forstår ingenting. Men så er der pludselig en mand, der slår følge med dem. De møder en men de ser ikke, at det er ham. For deres øjne holdtes til. De så ikke at det var Jesus, der gik lige ved siden af dem. ER det ikke også en erfaring vi selv kan gøre os? At der er noget der spærrer så vi ikke ser, fornemmer eller tror på, at Gud er hos os. Det kan være når vi som de to disciple oplever at vores verden vælter. Når sorgen og skuffelsen tager bolig i os. Når smerten fylder det hele så vi ikke ser andet end den. Vi kan ikke se igennem mørket. Og derfor ser vi ikke, at Gud er os nær også der. I mørket. Vi bliver blinde for at se, at han er med os. Også i smerten. En jødisk filosof Martin Buber har kaldt det for Gudsformørkelse. Når der er noget der forhindrer os i at fornemme eller tro på Guds nærvær i vores liv. Men Gud forsvinder ikke. Han bliver. Måske var det det, der skete for de to disciple på vejen? Men så begynder de at tale sammen. Den fremmede er oprigtigt interesseret i at vide, alt hvad der er sket. Han spørger og han lytter. Han lever sig ind. Deltagende. Jesus er den store sjælesørger. For det er måden hvorpå vi kan nå hinanden så vi åbner os. Og de to fortæller. De indvier

den fremmede i alt, hvad der er sket. Hvordan reagerer han på det de fortæller ham? Han tager dem i skole. I Bibelskole. Han fortæller dem om alle de steder i Bibelen, hvor det er forudsagt, at det var præcis sådan det skulle gå Guds udvalgte. Messias. Han skulle lide og dø og blive levende igen. Imens de nu er blevet undervist i Guds ord, så de indser og forstår er de nået frem til Emmaus. Den fremmede vil gå videre. Men de to vil ikke give slip på ham. Bliv hos os. Og mens de sidder og spiser tager han brødet velsigner det og giver dem det. Og deres øjne åbnes og de ser. At det er ham. Den opstandne. I har fået et billede i dag. Et af kunstneren Arne Haugen Sørensens billeder af Vandringsmanden. Jeg kom til at tænke på det da jeg forberedte mig til i dag. Han er et menneske og alle mennesker. For vi er hver især på vej. Som de to disciple. Vandringsmanden går i mørket. Som dem. Han vandrer tungt afsted. Bag hans hoved ligger der en mørk skygge. Som om han er på vej væk fra noget, han ikke kan glemme. Noget svært, der er blevet en del af hans livserfaring. Ligesom de to disciple. Ligesom os. Vandringsmanden støtter sig til sin kærlighedsrøde vandringsstav. Vi har også en vandringsstav. Det er Jesus Kristus. Ham, der døde på korset. Ham som gav sit liv. Af kærlighed til os. Ham som Gud kaldte ud af sin grav. Påskemorgen. Så han kan være med os i det liv vi lever. Ham hans ord til os kan vi støtte os til. Han forlader os ikke selv når vi tror det. Han bliver hos os. Der er noget ejendommeligt over vandringsmandens øjne. For han ser både bagud ud af billedet men han ser også fremad. Han går imod en fremtid, der er farvet grøn af håb. I det øjeblik Jesus bryder brødet åbnes deres øjne. Og de ser, at det er ham. De indser at ham som var deres håb, deres fremtid, deres et og alt nu sidder lyslevende midt iblandt dem. Glimtet af ham gav dem håbet og troen og livsmodet tilbage. Og de brød op med det samme og gik den lange vej tilbage til Jerusalem. For at fortælle de andre, At han lever. Det måltid blev den første nadver sammen med den opstandne. Det første i en lang række. Når vi i dag så længe efter holder nadver er den korsfæstede og opstandne frelser selv midt iblandt os. Han gør sig til et med os. Han giver os mod, håb og styrke. Til vores vandring videre. Da de havde spist blev han usynlig for dem. Hvor er han? Han bor ved troen i vores hjerter. Han lever i sine ord til os. Følg mig. Det er ved at

følge den opstandne på hans vej ud i verden, ud i livet ud til vores næste, at han bliver hos os. Han bliver. Han forlader os aldrig. Amen.

Ære være faderen og sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen så nu og altid og i al evighed. Amen.